

EEN GLORIEUS MOMENT

“Zorg ervoor dat je jezelf kunt helpen en zo min mogelijk afhankelijk bent.” Die leefregel is, vanaf mijn kindertijd totdat ik het ouderlijk huis verliet, aanhoudend en diep in mijn ziel geheid. Ik ben daar mijn ouders eeuwig dankbaar voor, maar het geeft ook ongemak. Want welke malloot zoals ik vaart nu permanent rond met vijftig kilo aan gereedschap en reservemateriaal aan boord? En hoeveel uren en dagen heb ik inmiddels niet letterlijk verprutst door spullen die nu eenmaal slijten, keer op keer zelf te willen repareren, alleen maar omdat ik niet afhankelijk wil zijn van de veel te korte *life cycles* in de wegwerpcultuur? Toch – als ik de balans opmaak – overheerst een niet stuk te krijgen tevredenheid.

Vorige zomer had ik een ongelukje met het blok waardoorheen de halstalie van mijn gennaker loopt. Daardoor brak de onderste schijf van de rolfoktrommel voor de helft af. De gennaker was daarna nog wel uit te rollen, maar we zouden het zeil niet meer kunnen bergen. Het was nog een halve dag varen naar de eerstvolgende haven. Binnen die tijd moesten we een oplossing vinden. Wat een glorieus moment toen, met wat knippen en rommelen met tielwraps, de bodem van een zachtplastic emmer een prima trommelschijf bleek te zijn. Het chagrijn over de verwoeste rolfoktrommel was op slag verdwenen. En omdat van een Facnor-trommel van wel twintig jaar oud nergens een losse schijf te koop is, bleef die emmerbodem de hele zomer keurig zitten en werd mijn rolfoktrommel een winterklus. Wat al niet mogelijk is met een beetje epoxy, een halve vierkante meter glasmat en het *Praktijkhandboek Kunststoffen* bij de hand! Kosten: een paar tientjes in plaats van duizenden euro's voor een nieuwe rolfokinstallatie.

Mijn weerzin tegen afhankelijkheid werkt ook door in de navigatie aan boord. Ik probeer mijn reisgenoten altijd zo ver te krijgen, dat ze koers houden met alleen hun zintuigen. Ze moeten gericht zijn op hun omgeving en niet voortdurend op het kompas kijken of naar een afwijking van een honderdste mijl van de koerslijn op het gps-schermpje. Zo zeil je zelf; je bent niet een uitvoerder van wat hulpmiddelen je voorschrijven. En ook nu weer dat glorieuze moment als je niet ver uit de buurt van een aanloopton of havenhoofd

uitkomt. Het is duidelijk dat de fabrikanten van geavanceerde navigatie-elektronica niets aan mij verdienen. Ik ben liever niet afhankelijk van speelgoed dat gegevens over positie, wind, koers en snelheid aan elkaar knoopt tot een door anderen bedachte route. Als je echt moet navigeren tot op de meter nauwkeurig, zoals bij slecht zicht of 's nachts in een onverlicht geultje op de Westerschelde, of in het Zweedse schereengebied, is het open-sourceprogramma OpenCPN op je laptop een voortreffelijke voorziening. Jammer dat die laptop zeevast op de kaartentafel is bevestigd. Ik wilde een tweede scherm hebben in de kuip. En naast de papieren kaart een snelle elektronische back-up. Die wens is inmiddels vervuld. Iemand in de familie had nog een in onbruik geraakte iPad liggen.

Met een VNC-programaatje en een oude LAN-router heb ik die draadloos en naadloos kunnen koppelen aan de laptop op de kaartentafel. Met het touchscreen van de iPad kan ik vanuit de kuip zelfs de laptop bedienen, bijvoorbeeld om de schaalgrootte te veranderen. En mocht het hele systeem uitvallen, dan schakel ik op de tablet in de kuip binnen tien seconden over op de kaarten van Navionics. Het enige dat ik dan mis, is de AIS-informatie. Toen dat allemaal voor het eerst bleek te werken... Mensen, wat was dat een glorieus moment.

Rob Bijnsdorp is journalist, communicatieadviseur en zwerver op en langs het water. De nieuwste ontwikkelingen in jacht-ontwerpen en navigatie-elektronica gaan aan hem voorbij. Maar des te meer gaat zijn aandacht uit naar de kwaliteit van het leven aan boord en naar de bijzonderheden van het water waarop we varen.

“ **MIJN
WEERZIN TEGEN
AFHANKELIJKHEID
WERKT OOK DOOR
IN DE NAVIGATIE
AAN BOORD** ”

